

Van Cauter, sinds 2009 is de vrijstellingsregeling met betrekking tot de maaltijdcheques vastgelegd – u verwees er trouwens zelf naar – in artikel 38 § 1, eerste lid, punt 25 en artikel 38.1 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992.

Deze artikelen vermelden uitdrukkelijk dat werknemers en bedrijfsleiders in aanmerking komen voor de vrijstelling. Ze leggen geen bijkomende voorwaarden op wat de hoedanigheid van de bedrijfsleiders betreft. De door u beoogde categorieën van bedrijfsleiders komen dus in aanmerking wanneer aan alle geldende voorwaarden voldaan is.

In een onderneming met werknemers moet voor bedrijfsleiders wel dezelfde regeling gelden als voor de werknemers zelf. Dit betekent niet dat in een onderneming zonder werknemers de bedrijfsleiders uitgesloten zijn van de regeling of dat er bijkomende administratieve voorwaarden zouden kunnen of moeten worden opgelegd.

De wettekst stelt duidelijk dat het aantal toegekende maaltijdcheques gelijk moet zijn aan het aantal werkelijke werkdagen van de werknemer of in voorkomend geval van de bedrijfsleider. Wanneer het bewijs van dit aantal werkelijke werkdagen niet geleverd wordt, is uiteraard ook niet aangetoond dat aan die voorwaarde is voldaan en is de vrijstelling dus per definitie niet van toepassing.

De bijdrage van de werkgever of de onderneming in de maaltijdcheques is dan ook een belastbare bezoldiging.

01.03 Carina Van Cauter (Open Vld): Ik heb geen repliek. Uw antwoord is zeer verhelderend. Ik dank u daarvoor.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

02 Vraag van mevrouw Carina Van Cauter aan de minister van Financiën, belast met Bestrijding van de fiscale fraude, over "de termijnen die gehanteerd worden door fiscale invorderingsteams" (nr. 15687)

02 Question de Mme Carina Van Cauter au ministre des Finances, chargé de la Lutte contre la fraude fiscale, sur "les délais appliqués par les équipes de recouvrement fiscal" (n° 15687)

02.01 Carina Van Cauter (Open Vld): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het was recent nog in het nieuws. Het spreekt voor zich dat

belastingen die ingecohierd en verschuldigd zijn, uiteindelijk moeten worden betaald. Het moet uiteraard de bedoeling zijn om een zo efficiënt mogelijke werkwijze voorop te stellen waarbij ingecohierde belastingen ook daadwerkelijk worden betaald.

In de praktijk is niet iedereen meteen in staat om de verschuldigde belastingen te betalen. Daar zijn soms goede redenen voor. Er worden dan al eens termijnen gevraagd. Mij bereiken geruchten dat tegenwoordig slechts beperkte termijnen kunnen worden toegestaan, tot maximaal 6 maanden. Anderen hebben het over 10 maanden. Het is onduidelijk wat al dan niet wordt gehanteerd.

Zeer recent was er een uitzending op televisie van *De Fiscus*, waarin mij twee zaken opvielen.

Ten eerste, in de casussen die werden geschetst wendde men zich tot de ontvanger, op zoek naar een oplossing voor betalingsmoeilijkheden, maar stapte men zonder een echte oplossing naar buiten. Men werd daar niet geholpen en er werd weinig toelichting gegeven.

Ten tweede, hoe groot de moeilijkheden ook waren, ik kreeg de indruk dat men ten aanzien van belastingschuldigen in bepaalde gevallen onbehelpzaam was. Men werd niet duidelijk de weg gewezen naar een oplossing voor de betalingsmoeilijkheden waarmee zij te kampen hadden.

Vandaar een aantal vragen hierover, mijnheer de minister.

Is het mogelijk dat er beleidsmatig expliciet en onverkort een maximumtermijn voor een betaalplan wordt vooropgesteld? Mij lijkt het dat in ieder dossier de situatie verschillend is. Soms zijn het structurele problemen en dan heb ik er enigszins begrip voor dat men een structurele oplossing verwacht van de belastingplichtige. In bepaalde gevallen kan het echter zijn dat men wordt geconfronteerd met een tijdelijke terugval van de ontvangsten—denk maar aan de aanslagen—of dat men door ziekte in de onmogelijkheid is om binnen de eventueel opgelegde termijn van zes maanden of een jaar tot betaling over te gaan. Kan men rekening houden met de specifieke situatie waarin de belastingplichtige zich bevindt, of is het de rigide termijn van zes of tien maanden die wordt vooropgesteld?

Gaat u ermee akkoord dat zelfs wanneer er impliciet een maximumtermijn zou gelden, dit

weliswaar de regel is, maar dat er steeds kan worden afgeweken teneinde de finaliteit van de belasting te bereiken, met name uiteindelijke betaling, vaak met doorrekening van nalatighedsintresten? Wij weten allemaal dat dit een aanzienlijke rentevoet is, 7 % op inkomstenbelasting en 9,6 % btw, terwijl de wettelijke intresten van 2,2 % nu nog zijn gedaald. Er wordt dus een aanzienlijke rente betaald. Maar liever dit dan een doorhaling van de schuld of een onverhoopt doorverwijzen naar een insolventieprocedure, met het gevolg dat men uiteindelijk niets ophaalt. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

Deelt u mijn mening dat er in dit verband wel degelijk een rol is weggelegd voor de fiscale bemiddelingsdienst om, zowel binnen de in regel opgelegde termijn als in passende gevallen, een afwijkend voorstel voor te dragen? Dat lijkt mij cruciaal.

Kunt u in het kader van de essentiële openbare dienstverlening uw administratie opleggen dat zij de met financiële problemen geconfronteerde belastingschuldigen, waarbij een akkoord kan worden gevonden na contact met de ontvanger, meteen moeten inlichten dat zij zich tot de fiscale bemiddelingsdienst kunnen wenden, hetzij om verduidelijking te krijgen, dan wel om concreet te worden doorverwezen naar een andere oplossing, hetzij om in bemiddeling te gaan om alsnog een betalingsregeling te bekomen?

Op welke documenten inzake de invordering is de mogelijkheid tot beroep op de fiscale bemiddelingsdienst vandaag vermeld? Overweegt u daar verandering in te brengen?

02.02 Minister **Johan Van Overtveldt**: Mijnheer de voorzitter, mevrouw Van Cauter, eind 2016 heeft de administratie van Financiën richtlijnen uitgeschreven voor het toekennen van afbetalingsplannen. Dit gebeurde na een audit uitgevoerd in januari 2014 door het Rekenhof, van de fiscale maatregelen voor belastingplichtigen met betalingsmoeilijkheden. Daarin werd de persoonlijk geldende aansprakelijkheid van de ontvangers genuanceerd. Onder andere de procedure inzake de toekenning van afbetalingsplannen werd daarin besproken.

Het is belangrijk dat de tijdelijke betalingsproblemen snel worden aangepakt en binnen een redelijke termijn van maximaal 12 maanden vanaf de toezending van het aanslagbiljet effectief opgelost raken. Ik ben uiteraard niet ongevoelig voor problemen die

individuele burgers of ondernemingen kunnen ondervinden noch voor de finaliteit van de belasting. Het kan dus ook absoluut niet de bedoeling zijn om de termijn van 12 maanden zonder overweging en blindelings toe te passen. Het sturen naar een insolventieprocedure mag zeker niet de regel worden. Er moet nog steeds, los van de vooropgestelde termijn van 12 maanden, dossier per dossier beoordeeld kunnen worden of de administratie geen oplossing kan bieden voor de tijdelijke betalingsproblemen van de belastingplichtige door een langere afbetalingstermijn toe te staan, rekening houdend met de specifieke situatie van de belastingschuldige en desgevallend met de levensvatbaarheid van de betrokken onderneming.

Wanneer wordt vastgesteld dat de schuldenaar te kampen heeft met structurele betalingsproblemen kunnen structurele oplossingen worden geboden. Voorbeelden zijn de vrijstelling van nalatighedsintresten en het onbeperkt uitstel van de invordering. Bij de bespreking van het afbetalingsplan stelde het Rekenhof bovendien ook dat verantwoordingsstukken in het dossier verplicht zouden kunnen worden voor de toekenning van afbetalingsplannen die betrekking hebben op grotere bedragen en/of langere periodes.

Er is uiteraard ook een rol weggelegd voor de fiscale bemiddelingsdienst. Uit mijn beleidsnota van 12 november 2015, die nog in volle uitvoering is, blijkt mijn waardering voor de rol die deze dienst waarneemt en dit niet alleen in de zuivere bemiddelingsdossiers, maar ook in de deskundige inspanningen die deze dienst levert om de belastingschuldigen, burgers en ondernemingen, te helpen en wegwijs te maken naar een rechtvaardige oplossing voor de fiscale problemen waarmee zij geconfronteerd worden.

Het verslag van de tussenkomst van de fiscale bemiddelingsdienst in het kader van de betalingsproblemen kan als een verantwoordingsstuk in voormelde zin gelden. De door bemiddeling van deze dienst tot stand gekomen afwijkingen en betalingsregelingen zijn immers gefundeerd, gemotiveerd en verantwoord, en hebben een landelijke werking die een zekere gelijkberechtiging waarborgt en uitzet. De richtlijnen van einde 2016 wijzigen dus ter zake niets aan de rol van de fiscale bemiddelingsdienst, ook niet indien daarbij om gegronde redenen over betaalregelingen wordt onderhandeld die langer dan 12 maanden noodzakelijk zijn. Het blijft uiteraard ook de taak van voormelde dienst om in

voorkomend geval te verwijzen naar een meer structurele oplossing voor het voorliggend probleem.

Burgers en ondernemingen kunnen zich tot de fiscale bemiddelingsdienst wenden bij een blijvend geschil met de FOD Financiën en dit voor alle acties van alle fiscale ambtenaren. Daarbij moet de toegang tot die dienst maximaal gegarandeerd worden. Ingevolge eerdere aanbevelingen van de fiscale bemiddelingsdienst, daterend uit het jaar 2010, moeten de teams invordering reeds verplicht melding maken van de mogelijkheid tot fiscale bemiddeling in het schrijven dat een uitvoerend beslag op onroerend goed aankondigt. Naar analogie aan de andere procedures, van toepassing binnen de diverse andere algemene administraties waarin de fiscale bemiddelingsdienst kan tussenkomen, is het opportuun in die mogelijkheid ook uitdrukkelijk te voorzien na een weigering van een afbetalingsplan die aan een burger of een onderneming wordt verstuurd. De algemene administratie van de inning en de invordering zal dit verder uitwerken, in samenspraak met de fiscale bemiddelingsdienst.

02.03 Carina Van Cauter (Open Vld): Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. De finaliteit moet inderdaad het innen van de belastingschuld zijn. U hebt dat benadrukt. Ik denk dat dit volkomen normaal is.

U zegt dat er richtlijnen zijn. Bij het opstellen van afbetalingsplannen wordt een richttermijn van 1 jaar vooropgesteld. Ik denk dat dit redelijk is. Dit laat een opening om rekening te houden met de moeilijkheden waarmee een ondernemer of een burger in een individuele dossier te kampen heeft, om die termijn op een redelijke manier te overschrijden en altijd met een doel voor ogen, met name het innen van de belastingen. Dat lijkt mij volkomen normaal. Het is verhelderend dat u dit vandaag nog eens benadrukt.

Het gebeurt dat de relatie tussen de belastingplichtige en de ontvanger verziekt is. Dat kan ik mij voorstellen, bijvoorbeeld als men zijn beloften niet onmiddellijk nakomt, of als er iets anders aan de hand is. Om dan met een nieuwe lei te beginnen en toch nog tot invordering te komen, lijkt het mij in dergelijke situaties nodig dat de bemiddelingsdienst met een andere kijk op het dossier kan tussenkomen met het oog op een oplossing en een betaling, rekening houdend met de moeilijkheden waarmee iemand kampt.

Het is nodig dat burgers en ondernemingen

hiervan in kennis worden gesteld op het moment dat tot invordering wordt overgegaan of op het moment dat een vraag tot gespreide betaling wordt geweigerd. Dit lijkt mij een goede zaak. Dat u daartoe bijkomende initiatieven neemt, kan ik alleen maar aanmoedigen.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

03 Question de M. Ahmed Laaouej au ministre des Finances, chargé de la Lutte contre la fraude fiscale, sur "la décision d'imposer unilatéralement aux agents la polyvalence de leurs tâches" (n° 15205)

03 Vraag van de heer Ahmed Laaouej aan de minister van Financiën, belast met Bestrijding van de fiscale fraude, over "de eenzijdige beslissing om de ambtenaren een polyvalent takenpakket op te leggen" (nr. 15205)

03.01 Ahmed Laaouej (PS): Monsieur le ministre, l'inquiétude est très grande parmi vos agents à propos de cette décision d'imposer unilatéralement aux agents la polyvalence de leurs tâches. Une mesure qui passe très mal. J'ai reçu de très nombreux témoignages en ce sens de la part d'agents particulièrement chevronnés et compétents.

Concrètement, il sera demandé aux agents, à partir du 1er janvier 2017, d'être polyvalents tant sur les dossiers ayant trait à l'impôt des personnes physiques et à l'impôt des sociétés que sur des dossiers concernant la TVA. Cette décision imposera ainsi aux agents du SPF Finances de traiter tous les aspects, parfois de nature très diverse, de dossiers dans leurs différents segments. Et si cela ne suffisait pas, le SPF impose, d'ores et déjà, une diminution de 20 % du nombre de jours attribués pour le contrôle des dossiers.

Outre la démotivation – qui est déjà une réalité – qui règne chez les agents, cette polyvalence fait craindre que ces agents ne soient plus en mesure d'effectuer leurs tâches dans des conditions acceptables, ce qui aura, fatalement, des conséquences sur le rendement des suppléments d'impôts enrôlés après contrôles. Cela pourrait donc faire baisser le niveau des rectifications fiscales et donc des recettes fiscales dans le contexte budgétaire que l'on connaît. Il ne s'agit pas de demander aux gens de payer plus d'impôts mais l'impôt qu'ils doivent payer légalement.

À ce stade, il me revient que le management du SPF se déclare irresponsable de cette situation et